

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5977/2018
20.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца „7 Јули“ Д.О.О. Сириг из Сирига, кога заступа Миодраг Војиновић, адвокат у ..., против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Башић, адвокат у ... и по противтужби АА и ББ против „7 Јули“ Д.О.О. Сириг, ради утврђења својине и ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 3913/2018 од 25.09.2018. године, у седници већа одржаној 20.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду број Гж 3913/2018 од 25.09.2018. године тако што се жалба тужених одбија и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду број П 9675/2017 од 14.05.2018. године у другом ставу изреке којим је одлучено о примарном тужбеном захтеву.

У преосталом делу ревизија тужиоца се као неоснована **ОДБИЈА**.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да солидарно исплате тужиоцу трошкове поступка у износу од 322.600,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду број П 9675/2017 од 14.05.2018. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је другим ставом изреке утврђено да је тужилац по правном основу одржаја власник у $\frac{1}{2}$ дела парцеле број ..., укупне површине 1ха 99 а 44 м², која је уписана у листу непокретности број ... КО ..., па су тужени дужни да трпе да се ово власничко право тужилаца упише у катастарски лист непокретности уместо њихових уписаних власничких права на тој парцели. Одбијен је евентуални тужбени захтев. Одбијен је и противтужбени захтев тужених којим су тражили да се утврди да је уговор о замени земљишта од 21.08.1969. године закључен између ВВ и „Пољодобра“ Нови Сад, чији је правни следбеник тужилац, делимично ништав, те да не производи правно дејство у односу на $\frac{1}{2}$ дела парцеле број ... уписане у лист непокретности број ... КО ..., њива II класе, површине 1 ха 99 а 44 м² које је припадало покојној ГГ, а која се сада води на имену тужених у по $\frac{1}{4}$ дела. Обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 244.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до исплате у рок од 15 дана. Одбијен је део тужбеног захтева тужиоца за исплату законске затезне камате

на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до исплате. Предлог тужиоца за издавање привремене мере је одбијен.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж 3913/2018 од 25.09.2018. године жалбу тужиоца одбио и потврдио је пресуду Основног суда у Новом Саду број П 9675/2017 од 14.05.2018. године у побијаном одбијајућем делу одлуке о евентуалном тужбеном захтеву. Жалбу тужених је делимично усвојио, па је првостепену пресуду преиначио у делу одлуке о примарном тужбеном захтеву, тако што је одбио захтев тужиоца да се утврди да је по правном основу одржаја власник у $\frac{1}{2}$ дела парцеле ..., укупне површине од 1 ха 99 а 44 м², која је уписана у листу непокретности број ... КО ..., те да су тужени дужни да трпе да се ово власничко право тужиоца упише у катастарски лист непокретности уместо њихових уписаних власничких права на наведеној парцели. У побијаном одбијајућем делу одлуке о противтужбеном захтеву жалба тужених је одбијена и првостепена пресуда је потврђена. Преиначена је одлука о трошковима поступка и одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, због битних повреда одредаба парничног поступка као и ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања од општег интереса (члан 404. Закона о парничном поступку).

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011 и 55/2014), па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена и да је делимично основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је између ВВ, оца тужених и „Пољопривредног добра“ Нови Сад, правног претходника тужиоца, закључен уговор о замени земљишта 21.08.1969. године. Чланом 1. овог уговора ВВ је дао своје пољопривредно земљиште, парцелу број ..., површине 1 ха 97 а 82 м², која се у листу непокретности водила као власништво ВВ и ГГ, свако у по $\frac{1}{2}$ дела у замену за парцелу број ... у КО ... (која се сада води под бројем ... у КО ...). На основу овог уговора тужилац је уписан као носилац права коришћења на $\frac{1}{2}$ дела парцеле На основу извршене идентификације парцела утврђено је да парцела број ... површине 1 ха 97 а 82 м² сада носи број ... површине 1 ха 99 а 44 м², уписана у лн. ... КО ... и то у $\frac{2}{4}$ дела као државна својина и у по $\frac{1}{4}$ дела као сусвојина тужених. Парцела ... одговара садашњој парцели број ... КО ... уписана у лн ... КО ... и на њој су сувласници АА у $\frac{2}{3}$ дела и ДД у $\frac{1}{3}$ дела. Тужилац се налази у поседу парцеле број ... од 1969. године и несметано је користи све до власничке трансформације, односно приватизације тужиоца. Тужилац се није појавио пред Комисијом катастра у поступку излагања о правима на непокретностима и није се укњижио тада као власник предметне непокретности.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је на основу члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа оценио да је тужилац стекао право својине на предметној парцели путем ванредног одржаја, протеком 20

година, односно да је држалац предметне непокретности од 1969. године па до 2015. године. Оценио је да је тужилац савестан држалац за све време одржаја имајући у виду да су уговорне стране уговориле замену целих површина парцела те да је у дугом периоду од 46 године његова државина савесна, несметана и законита.

Супротно, другостепени суд је оценио да је првостепена пресуда донета погрешном применом материјалног права. Закључио је да тужилац није укњижен као сувласник $\frac{1}{2}$ дела парцеле ... у КО ..., већ да је тај сувласнички удео у државини својине Републике Србије, да су тужени уписани као сувласници у по $\frac{1}{4}$ дела парцеле и да је зато првостепени суд погрешно применио члан 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа када је тужиоцу признао право сусвојине на основу одржаја јер тужилац није сувласник преосталог дела у $\frac{1}{2}$ на предметној парцели. Нашао је да због тога што не постоји тачно опредељен реални део на коме би тужилац могао стећи право својине одржајем, његов тужбени захтев није основан.

Врховни касациони суд не прихвата правно становиште другостепеног суда. Налази да за стицање права сусвојине одржајем није битно да постоји тачно опредељен реални део на коме се стиче својина одржајем. Небитно је што је на $\frac{1}{2}$ дела парцела ... у КО ... у државој својини Републике Србије, а тужилац њен корисник, и што су тужени сувласници на другој половини свако у $\frac{1}{4}$ дела. Тужилац је усмерио тужбени захтев према туженима. Његов однос са Републиком Србијом у овој парници није предмет разматрања. Сусвојина одржајем на основу члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа се може стећи и на идеалном делу. Правилно је првостепени суд оценио да је државина тужиоца законита, савесна и несметана у периоду од 46 година. Законита, јер је правни претходник тужиоца уговором о замени земљишта који је оверен код суда заменио земљиште приближно исте површине које је дао правном претходнику тужених ВВ, с тим што је земљиште које је дао ВВ нешто мање због тога што се налази у близини села и бољег је квалитета. Савесна, јер су правни претходник тужиоца и тужилац земљиште несметано користили 46 година. Положај спорног земљишта је по положају у табли површине од око 26 ха коју је у целини обрађивао и на њој је изградио систем за заливање.

Међутим, ревизијом се неосновано побија део пресуда која се односи на евентуални тужбени захтев. Тачни су наводи ревизије да је првостепени суд сувишно одлучивао о евентуалном тужбеном захтеву када је усвојио примарни тужбени захтев. У ситуацији када је ревизија тужиоца уважена од стране Врховног касационог суда и усвојен његов примарни тужбени захтев, беспредметно је расправљање о евентуалном тужбеном захтеву.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца делимично основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. и 416. став 1. ЗПП.

Како је Врховни касациони суд преиначио другостепену пресуду то је на основу члана 165. став 2. ЗПП одлучио о свим трошковима поступка, па је обавезао тужене да тужиоцу солидарно надокнаде трошкове поступка у износу од 322.600,00 динара, у року од 15 дана. Трошкови поступка се односе на састав тужбе у износу до 11.250,00 динара, за састав четири образложена поднеска по 11.250,00 динара (55.000,00 динара), за заступање на осам одржаних расправа по 12.750,00 динара (102.000,00 динара), за

приступ на једно неодржано рочиште у износу од 7.125,00 динара, за састав ревизије износ од 22.500,00 динара на основу тарифног броја 13, 15. и 16. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12). Тужиоцу се додуђује такса на тужбу и на пресуду по 39.300,00 динара и такса на ревизију 78.600,00 динара на основу тарифног броја 1. тачка 1. и 5, тарифног броја 2. тачка 1. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94... 106/15). Одлука о трошковима парничног поступка је донета у складу са успехом у спору на основу члана 153. став 1, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић